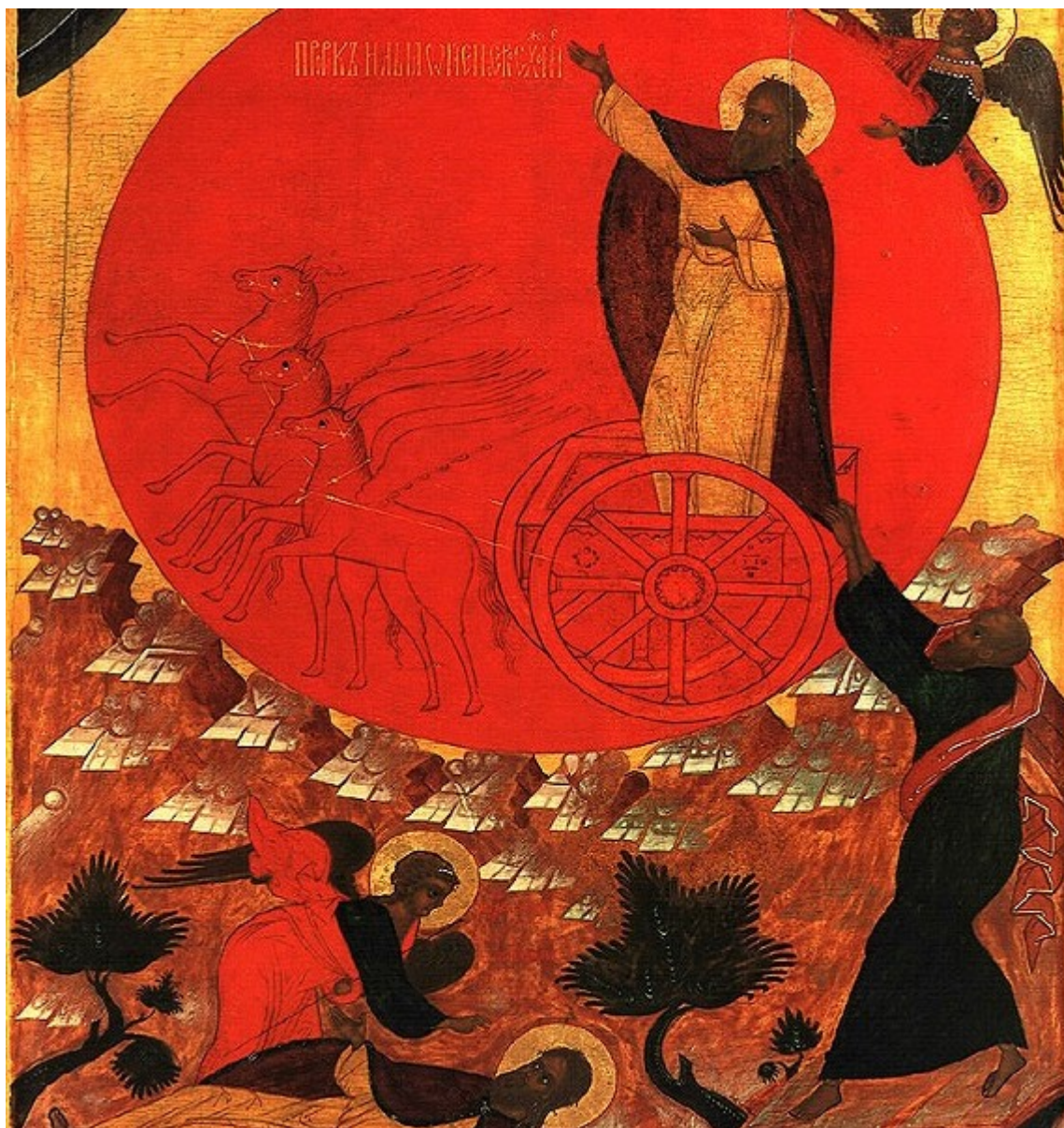

Μετά τον συσσεισμό, το Πνεύμα της αληθείας (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Το Άγιον Πνεύμα επισκέπτεται τον άνθρωπο ως πύρινη γλώσσα. Με το πέρασμα του χρόνου η παρουσία Του στον άνθρωπο αυξάνεται φωτοβολώντας ολοένα και πιο λαμπρά, ωστόσο καταυγάσει σε θαυμάσια και τέλεια ημέρα (Παροιμ. 4,18). Το Άγιο Πνεύμα είναι το ζων ύδωρ που αναβλύζει «αλλόμενον εις ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. 4,14). Όσοι διψούν γι' αυτό θα πιούν με ευφροσύνη. Αν όμως δεν μας συνέχει πνευματική δίψα, δεν έχουμε μερίδιο σε Αυτό. Ακριβώς για τον λόγο αυτό ο χρόνος που έχουμε στη διάθεση μας, πριν φθάσει η δική μας Πεντηκοστή, αποτελεί εξαιρετική ευκαιρία, ώστε να διεγείρουμε μέσα μας την ευλογημένη αυτή δίψα για τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος.

Πριν από το πάθος και τη Σταύρωσή Του ο Κύριος ανήγγειλε ότι θα πήγαινε στον Πατέρα, αλλά δεν θα άφηνε τους μαθητές Του ορφανούς, δηλαδή απaráκλητους. Υποσχέθηκε ότι θα προσευχόταν στον Πατέρα να τους αποστείλει το Πνεύμα που θα σκηνώνε μέσα τους για πάντα (Ιωάν. 14,16-18). Ωστόσο ακόμη και αυτοί οι μεγάλοι και άγιοι Απόστολοι έμειναν ορφανοί επί δέκα περίπου ημέρες, από την ημέρα της Αναλήψεως του Διδασκάλου τους ως την Πεντηκοστή. Στη διάρκεια των τριών ετών που ήταν μαζί τους ο Κύριος, καθώς και μετά την Ανάσταση, είχαν δεχθεί την ευγενή, τρυφερή και γεμάτη χάρη περιποίηση Του. Είχαν κοσμηθεί με πολλά χαρίσματα: ανάσταση νεκρών, εκδίωξη δαιμονίων, θεραπεία ασθενούντων και εξουθενημένων (Ματθ. 10,8). Εντούτοις και αυτοί έμειναν ορφανοί για λίγο καιρό, ώστε να αποκτήσουν προσωπική εμπειρία των λόγων του Κυρίου: «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιωάν. 15,5). Ο πρώτος Παράκλητος ήταν ο ίδιος ο Χριστός· τους είχε παρηγορήσει πάντοτε με τον λόγο Του. Αλλά η

εμπειρία της εγκαταλείψεως, της πτωχέσεως και της μοναξιάς ήταν αναγκαία, ώστε να φουντώσει στις καρδιές τους η δίψα για το ζων ύδωρ της Πεντηκοστής.

Στην Παλαιά Διαθήκη, την ημέρα της Πεντηκοστής οι Εβραίοι εόρταζαν τη μνήμη της παραδόσεως του Νόμου στον προφήτη Μωυσή, εγχαραγμένου σε λίθο από τα χέρια του Θεού. Αλλά ο νόμος εκείνος δεν θα τους οδηγούσε ποτέ στην ελευθερία του Πνεύματος (Β' Κορ. 3,3-7), αφού κανείς δεν μπορούσε να τελειωθεί με αυτόν (Εβρ. 7,19). Σκοπός του ήταν να προετοιμάσει τους ανθρώπους για το πλήρωμα του χρόνου, οπότε ο νόμος του πνεύματος θα εγχαρασόταν στις πλάκες της καρδιάς τους. Έτσι, όταν ήλθε η ημέρα της Πεντηκοστής, δέκα ημέρες μετά την Ανάληψη του Κυρίου, συντελέσθηκε ένα αληθινά κοσμοϊστορικό γεγονός. Καθώς οι μαθητές ήσαν συγκεντρωμένοι όλοι μαζί αναμένοντας τον Κύριο με πνευματική δίψα, προσευχόμενοι και τελώντας την κλάση του άρτου, όπως Εκείνος τους είχε παραγγείλει, τους επισκίασε το Πνεύμα το Άγιο, ο άλλος Παράκλητος. Είναι σημαντικό να σημειώσουμε ότι το Άγιο Πνεύμα κατήλθε κατά την κλάση του άρτου, την ώρα που οι Απόστολοι τελούσαν την Ευχαριστία, σημείο από τα πολλά που φανερώνουν ότι τη στιγμή εκείνη γεννιόταν στον κόσμο η αποστολική Εκκλησία.

Στην Παλαιά, όπως και στην Καινή Διαθήκη, η έλευση του Αγίου Πνεύματος συνοδεύεται από ορατή και αισθητή εκδήλωση. Την ημέρα εκείνη, όπως περιγράφει το βιβλίο των Πράξεων, το Άγιο Πνεύμα ήλθε ως «πνοή βιαία». Μετά από τον ισχυρό και ορμητικό αυτό άνεμο, «διαμεριζόμεναι γλώσσαι ωσει πυρός» κάθισαν σε κάθε έναν από τους μαθητές, προδηλώνοντας την παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα τους (Πράξ. 2,2). Τα σημεία αυτά είχαν προτυπωθεί στην Παλαιά Διαθήκη. Ο προφήτης Ηλίας, πληγωμένος από βαθιά λύπη για την αποστασία του Ισραήλ, είχε αποσυρθεί σε σπήλαιο και θρηνούσε πικρά ενώπιον του Θεού. Αλλά ο Κύριος του υπέδειξε να ανεβεί στην κορυφή του όρους, όπου του αποκάλυψε την παρουσία Του. Πρώτα φύσηξε ισχυρός άνεμος που συνέτριβε τα βράχια, έπειτα ακολούθησε συσσεισμός και στη συνέχεια πυρ· αλλά ο Θεός δεν έκανε ακόμη την εμφάνισή Του. Τότε ήλθε σαν λεπτή αύρα, η γαλήνια, απαλή φωνή του Θεού (Γ' Βασ. 19,11-12).

Ωστε την παρουσία του ίδιου του Θεού προαναγγέλλει το σημείο που προηγείται αυτής· ορμητικός άνεμος, ισχυρός σεισμός και φωτιά. Με άλλα λόγια, η οδός του Κυρίου πρέπει να προετοιμασθεί και να διασαφηνισθεί, για να μπορέσουμε εμείς που είμαστε σάρκες να αντιληφθούμε και να αναγνωρίσουμε την ταπεινή και φωτεινή παρουσία του Αγίου Πνεύματος και με την έλευση Του, να μεταποιηθούμε σε πνευματικές υπάρξεις.

Στο Ευαγγέλιο η οδός του Κυρίου προπαρασκευάζεται συχνά με «σκληρούς

λόγους». Για παράδειγμα, ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής αποκαλούσε τα τέκνα των Εβραίων «γεννήματα εχιδνών» (Λουκ. 3,7). Η φράση αυτή ερμηνευόταν από τον Γέροντα Σωφρόνιο ως εξής: Με τον βαρύ αυτό χαρακτηρισμό ο Τίμιος Πρόδρομος παρηγορούσε (Λουκ. 3,18) τον λαό μέσα από τη συντριβή που του προξενούσε. Η συντριβή ταπεινώνει την καρδιά του ανθρώπου, και η ταπείνωση την διευρύνει, ώστε να μπορεί να δεχθεί το Πνεύμα το Άγιο, τη χάρη του Παρακλήτου, που είναι και η μόνη αληθινή παρηγοριά.

Όλοι οι σκληροί λόγοι, τότε, μπορούν να εννοηθούν μέσω των λόγων του αποστόλου Παύλου: «Τις εστιν ο ευφραίνων με, ει μη ο λυπούμενος εξ εμού;» (Β' Κορ. 2,2) Με τον ίδιο τρόπο, όπως ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο Απόστολος φέρνει τα πνευματικά του τέκνα σε συντριβή, προκαλώντας μέσα τους τη συναίσθηση ότι η ζωή τους δεν είναι, όπως θα όφειλε. Τους οδηγεί στην ταπείνωση, και, με τη βοήθεια της, στη χάρη. Γιατί ο Θεός «υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν» (Ιακ. 4,6· Α' Πετρ. 5,5). Στη συνέχεια, όπως λέγεται στην πρώτη ευχή της χειροτονίας πρεσβυτέρου, ακολουθεί «η θεία χάρις, η πάντοτε τα ασθενή θεραπεύουσα και τα ελλείποντα αναπληρούσα».

Στη ζωή του χριστιανού ένας σκληρός λόγος ισοδυναμεί με τη «βιαία πνοή». Εκδιηγείται τα θαυμάσια του Θεού και προξενεί στην καρδιά του ανθρώπου βαθιά μεταμέλεια. Η συντριβή αυτή είναι ο πρόδρομος της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος. Διαλύει τον όγκο της ρυπαρότητας που σκεπάζει την καρδιά. Συντρίβει τους λίθους της σκληρότητας του έσω ανθρώπου και τον βοηθά να ανακαλύψει τη «βαθεία καρδιά» του. Ωστε ο άνθρωπος, όταν υποβάλλεται σε τέτοιες δοκιμασίες, υφίσταται τον αρχέγονο «συσσεισμό», που είναι όμως απαραίτητος, για να τον διδάξει ότι μόνο ένα πράγμα του χρειάζεται: η ανακάλυψη της καρδιάς του.